

Con gái chồng tôi

Tôn Nữ Mặc Giao

Đình Khoa buông rơi lá di thư của Thục Khanh xuống bàn, tá hỏa tam tinh khi biết mình đã từng có một đứa con gái 17 tuổi với nàng. Chàng thần thờ suy nghĩ, không biết phải ăn nói làm sao với VyVy vợ chàng đây? một người vợ mà chàng thương lắm! chồng nói gì cũng tin, suốt đời bị chồng xí gạt hoài. Nói “bị gạt” thì hơi quá đáng, VyVy bản tính vốn thật thà lại đặt hết tin tưởng vào chồng nên chàng “gạt” nàng chút đỉnh cho vui chứ ai nỡ làm nàng đau khổ. Tử vi của Đình Khoa là tham lang thủ mệnh, vì vậy chàng “tham” lắm! đào hoa đắc địa lại ở vào cung ngộ, có nghĩa là cứ “sáng bết” như ban ngày (giữa trưa đúng ngộ mà lị!). Cho nên chuyện tình yêu của chàng cho dù có lãng mạn, e áp cách mấy thì cũng vẫn cứ... sáng trưng, cứ phơi bày “lộ thiên” ra giữa ban ngày ban mặt ai thấy thì thấy chàng chẳng cần giấu giếm, tuy đã có vợ mà chàng vẫn cứ “yêu” vung vít lên (tham lang thủ mệnh mà lị!). Con gái chàng không dám “đụng” đến, bởi lộn xộn là phải có trách nhiệm, mà chàng đã có VyVy rồi làm sao còn dám trách nhiệm với ai nữa! chàng không dụ dỗ ai hết, nhưng ai thương chàng, chàng “thương” lại tuốt trừ con gái.

Thục Khanh là người tình thời trai trẻ của chàng, nhưng đã xa cách bất tin 17 năm qua. Ngày xưa VyVy đã từng cảnh cáo chàng: có lãng nhăng, lít nhít gì với ai thì phải biết “gọn gàng” chứ đừng để con rơi con rớt bên ngoài. Điểm đặc biệt của VyVy là không được dấu nàng, lúc đầu Khoa cứ ngại ngại lại thêm mặc cảm phạm tội, ai mà đi ngoại tình rồi về kể cho vợ nghe bao giờ? cho nên chàng cứ lờ tịt đi, nhưng VyVy không chịu, bắt chàng phải kể từng chi tiết một, lúc đầu chàng “ngượng”, về sau thấy nói ra, VyVy coi bộ “dễ dãi” cho chàng hơn nên chàng tới luôn. Khoa phải đem Thục Khanh về giới thiệu cho hai người quen nhau để VyVy “kiểm soát” nàng mới chịu. VyVy của chàng “khác thường” như vậy đó, nhưng dễ thương và thành thật, lại có một chút ngây thơ cho nên từ đó chàng không muốn dấu nàng cái gì cả. Bây giờ dùng một cái bồng dung chàng có một đứa con gái “ngang hông” tỉnh bơ đến tận nhà “dúi” vào tay chàng bức di thư của mẹ nó trước khi chết, lại còn đang “hiên ngang” trình diện vợ chàng dưới phòng khách nữa thì có chết không cơ chứ lị!

Khoa hé cửa phòng ngủ, rón rén đi sát lại cầu thang nhìn xuống phòng khách để xem “hai người” đang làm cái gì? chàng thấy YY (tên đứa con gái “vừa mới biết” của chàng và Thục Khanh) đang trả lời những câu “phỏng vấn” của vợ chàng mà chàng không nghe được rõ ràng. Khoa lẳng lẳng trở vào phòng ngủ nhắc phôn gọi ngay cho chị Sâm, một người bạn thân của cả “hai phía”, nghĩa là chị quen cả hai vợ chồng Khoa lẫn Thục Khanh, người đã chứng kiến mối tình tay ba: Đình Khoa, VyVy và Thục Khanh hơn 17 năm trước, cũng là người vừa lo xong hậu sự cho Thục Khanh rồi dắt đứa con gái về “trả” cho chàng:

- A lô! Chị Sâm hả? tôi vừa đọc xong lá thư của Thục Khanh. Trời ơi! chuyện “lớn” như vậy mà chị nỡ lòng nào dấu tôi 17 năm qua? thì ra Thục Khanh mang bầu với tôi cho nên nàng mới dứt khoát không chịu gặp vợ chồng tụi tôi nữa, hồi tụi này mới sang Mỹ, có nghe chị nói Thục Khanh sống với đứa con gái ở New York, tụi tôi cứ tưởng nàng có chồng đang hoàng, tôi cũng ngại không muốn khuấy động cuộc sống mới của nàng nên không liên lạc, nào ngờ nàng chỉ sống một mình với YY...

Chị Sâm ngắt lời chàng:

- Từ từ, anh làm cái gì mà rối lên vậy?

- Không rối làm sao được? chị mang YY về San Jose bất ngờ quá mà không báo trước tôi làm sao trở tay kịp?

Chị Sâm nghiêm giọng:

- Anh không muốn “nhìn” nó phải không?

Khoa khò sở:

- Chị gay gắt với tôi làm gì? tôi là người bị “đặt” trước sự đã rồi, tôi có biết gì đâu? Thục Khanh có bầu rồi lẳng lặng rời xa chúng tôi không một lời giải thích. Ngay cả chị là người biết rõ câu chuyện từ đầu mà cũng dẫu tôi luôn thử hỏi làm sao tôi không “hết hồn” được?

Chị Sâm thở dài:

- Tôi thật là mệt với chuyện của “mấy người”, dù gì anh cũng nên thông cảm cho Thục Khanh, nó yêu anh thật tình nhưng lại là kẻ đến sau nó làm gì được? cái thiên chức khao khát nhất của người đàn bà là được làm mẹ, được sanh con với người mình yêu. Anh có dám cho nó không? nó thèm muốn cái hạnh phúc khi sanh đứa con đầu lòng của vợ anh, nó biết VyVy không muốn anh có con rơi ở ngoài mà anh thì lại... quá “nghe lời” vợ, nó làm sao dám cho anh biết khi nó có thai?

- Đừng nói VyVy như vậy, VyVy không phải là người “nắm đầu” chồng đâu. Cái tôi sợ không phải là quá “nghe lời” vợ như chị nói mà tôi sợ đứa con sanh ra không ở cạnh tôi để tôi dạy dỗ, chị cũng biết thời buổi đó, ai cũng rập tâm không vượt biên thì cũng chờ giấy tờ đi Mỹ, tôi làm sao biết được chuyện sau này? Thục Khanh thật là đại khi dẫu tôi chuyện nàng có con, nhưng chị cũng kỳ cục, biết rõ Thục Khanh bị ung thư phổi thời kỳ cuối mà không nói rõ cho tôi biết.

- Thì tôi đã cho anh biết Thục Khanh bị ung thư và nói anh đi thăm nó đấy thôi?

Khoa phân trần:

- Tôi cũng đang bàn với VyVy, nhưng chưa kịp làm gì hết thì Thục Khanh đã qua đời, giá mà chị nói rõ nằng sắp chết đến nơi thì có lẽ tôi đã cùng đi với chị trong giờ phút cuối cùng của Thục Khanh rồi... Khoa chép miệng thở dài: tội nghiệp nằng.

- Gặp rồi anh làm được cái gì? Thục Khanh thật là cứng đầu, mười mấy năm nay, nó không cho tôi hờ môi. Nếu nó chưa chết, nó không bao giờ viết thư nói rõ thân phận đứa nhỏ và nhờ anh cuu mang đâu. Mà thôi! chuyện đã qua rồi, có nói gì thì Thục Khanh cũng đã qua đời, bây giờ hãy giải quyết chuyện trước mắt thì hay hơn. Trong thư Thục Khanh có nói nếu anh không tin, anh có thể đi thử DNA mà.

- Chị đừng nói vậy, chuyện của YY không biết thì thôi, biết rồi tôi phải có trách nhiệm đăng hoàng, nhưng nếu chị để YY bên nhà chị rồi gọi điện thoại cho tôi biết trước thì hay hơn.

- Anh trách tôi đấy à?

- Tôi đâu dám, bà chị! nhưng chị đã biết VyVy không thích tôi có con rơi ở ngoài, chị phải cho tôi thời gian giải thích chứ! tôi đọc thư của Thục Khanh trong phòng ngủ trên lầu, YY với VyVy nói chuyện dưới phòng khách, tôi không biết nếu nằng biết được YY là con gái của tôi với Thục Khanh thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? theo thư Thục Khanh viết thì YY đã biết rõ thân thế của nó rồi, chị có biết ý con bé như thế nào không?

- Anh khỏi lo, con bé ngoan lắm! nó không trách anh đâu, nó biết chuyện này là lỗi tại mẹ nó dẫu anh chứ không phải anh bỏ rơi mẹ con nó nên nó không có ý kiến. Sở dĩ tôi không báo cho anh biết trước mà tự động chở thẳng nó đến nhà anh là ý kiến của nó đấy! con bé cũng “đáo đở” lắm! nó bảo muốn anh bắt nó để xem anh đối xử với nó như thế nào và cũng muốn biết mặt mũi anh ra sao mà ngày xưa mẹ nó “mê” anh đến bỏ cả tương lai, nhất quyết để con với người mình yêu rồi ôm con để sống trong kỷ niệm. Anh đừng tưởng, con bé tuy sanh và lớn lên ở Mỹ, nhưng lễ phép và nói tiếng Việt không ai bằng. Bây giờ anh có còn lo sợ đứa con không được ở gần để anh dạy dỗ nữa thôi? phải cảm ơn mẹ nó đấy! anh có phước mà không biết hưởng.

- Chị đừng nói vậy làm tôi đau lòng.

Chị Sâm mĩa mai:

- Anh mà cũng biết đau lòng nữa sao?

Khoa kêu lên:

- Chứ chị cho tôi là người vô tình vô nghĩa lắm chắc? rồi chàng thở dài một tiếng nói luôn: bây giờ

nhờ chị giúp tôi một việc được không?

- Anh nói đi.

- Chị làm ơn đón hộ YY về nhà, cho tôi thời gian chuẩn bị tinh thần cho VyVy xong... “chúng tôi” sẽ đến đón... “cháu” sớm.

Chị Sâm cười:

- Sớm? sớm là bao lâu?

- Tôi nghiệp quá! sao chị cứ hoành hợe tôi hoài.

- Tôi hoành hợe anh được cái giải gì? chẳng qua tôi không muốn YY tủi mà thôi!

- Chị yên trí, tôi sẽ nói chuyện với YY.

- Đùa với anh vậy thôi chứ tôi có dặn YY, nửa giờ sau tôi quay lại đón nó, tuy nhiên nếu nó thấy “tình hình” không ổn thì gọi ngay cho tôi, cũng đã đến giờ rồi. Ô kê! một chút xíu nữa gặp nhau, bái bai.

&

VyVy vừa nói chuyện với YY vừa âm thầm quan sát nó. Thật kỳ lạ, không biết nàng có quá đa nghi không mà sao càng nhìn nó, nàng càng thấy nó giống “hệt” đứa con trai đầu lòng của nàng. Từ dáng đi, cử chỉ, lời ăn tiếng nói cho đến cái đầu tóc “đờ mi gạc son” cụt ngắn trông y hệt như con trai, chỉ khác nó là con gái cho nên mặt mũi có phần nhẹ nhõm, thanh tao hơn con trai nàng một chút. Trời ơi! chẳng lẽ nó là “con gái của chồng tôi?”, VyVy kêu thầm lên như vậy. Thực Khanh đã viết gì trước khi chết mà lại dặn con gái phải trao tận tay lá thư cho chồng nàng? tuy giao động nhưng nàng cũng cố gắng giấu nhẹm làm như không có chuyện gì khi hỏi chuyện nó:

- Cháu đến San Jose ở chơi hay có ý định ở luôn đây?

- Thừa cháu không biết.

VyVy vặn:

- Sao lại không biết? ở là ở, không là không chứ sao lại không biết?

YY trả lời rất khôn:

- Dạ còn tùy “hoàn cảnh”, và tùy cháu vui hay buồn.

- Cháu có còn thân nhân ở New York không?

- Dạ cháu còn ông bà nội... hờ, nhưng ông bà rất là già, gia đình chú Út... hờ đang chăm sóc cho ông bà nội.

VyVy thắc mắc:

- Tại sao lại gọi là ông bà nội hờ?

Con bé trả lời rất trôi chảy:

- Dạ tại mẹ cháu góa chồng lúc còn quá trẻ, không tái giá nên được ông bà nội cuu mang sang Mỹ, sau này tái giá với cha cháu mới đẻ ra cháu nên cháu là... cháu nội hờ.

VyVy thầm phục Thực Khanh dạy con rất khéo, nó nói tiếng Việt rất “chuẩn”, lại còn biết dùng cả tiếng lóng (hờ) lẫn tiếng Hán (tái giá).

Nàng hỏi tiếp:

- Thế bây giờ cha cháu đâu?

- Dạ thưa cháu không biết.

- Cháu không thắc mắc sao?

- Lúc mẹ còn sống, có một lần cháu hỏi đến cha, nhưng mẹ lắc đầu rơi nước mắt, cháu thương mẹ nên không muốn tìm hiểu nữa. Mẹ cháu rất thương cháu và cháu cũng rất thương mẹ, hai mẹ con cháu sống như thế cũng đủ lắm rồi, cháu không muốn cho mẹ buồn nên không thắc mắc.

VyVy thấy trong lòng bất an khi nghe YY nói về cha nó không rõ ràng, nàng có nên nghi ngờ “bây” như vậy không? Nàng rất muốn biết Thục Khanh đã viết gì cho chồng nàng nhưng lại sợ sự thật giống như mình nghĩ nên trong lòng rất bối rối. Đến đây thì Đình Khoa từ trên lầu đi xuống ngồi vào chiếc ghế dài bên cạnh nàng đối diện với YY đang ngồi bên chiếc ghế nhỏ. Chàng vui vẻ thân mật như không có chuyện gì xảy ra:

- Sao đây? từ nãy giờ hai... dì cháu nói chuyện gì vui vẻ không?

VyVy nhìn chồng soi mói không trả lời, Đình Khoa “nhột” vì ánh mắt của vợ nên quay sang YY khóa lấp:

- Sao?... “con” thấy San Jose ra sao?

- Dạ... “con” mới tới nên không biết.

Khoa bình tĩnh trở lại:

- Khí hậu San Jose ôn hòa hơn New York, con ở đây lâu sẽ thấy, rất dễ chịu.

VyVy đứng lên nói xen vào:

- Cháu uống nước gì? để tôi đi lấy.

YY vội vàng cản lại:

- Dạ thưa cháu không khát, cháu vừa mới ăn uống bên nhà dì Sâm xong mới đi, xin cảm ơn dì.

Mọi người chưa kịp nói gì thêm thì tiếng còi xe “bin bin” của chị Sâm vang lên ngoài đường. YY ngó đồng hồ đứng lên nói:

- Chắc dì Sâm đến đón con về, dì hẹn nửa tiếng sẽ quay trở lại, bây giờ đã tới giờ rồi, con xin phép...

Khoa lật đật đứng dậy nói với VyVy:

- Để anh đưa YY ra ngoài.

VyVy đứng trong cửa nhìn theo Đình Khoa khoát vai YY thân mật như “hai bố con”, vừa đi vừa thì thầm chuyện gì nàng không nghe được, trong lòng dấy lên một nỗi buồn băng quơ.

Đình Khoa vội vàng ít phút đưa YY ra xe của chị Sâm, “dặn dò” vào lỗ tai nó:

- ... “Bố”... đã đọc thư của mẹ con rồi, bố chẳng nghi ngại gì hết, bố rất mừng khi có được một đứa con gái, nhưng con xuất hiện đột ngột làm bố bất ngờ quá! bố sợ dì VyVy “hết hồn”, con theo dì Sâm về ở tạm nhà dì ít hôm, cho bố thời gian chuẩn bị tinh thần cho dì VyVy, xong xuôi bố sẽ rước con về nhà. Hy vọng con không buồn bố chứ?

YY nheo mắt cười khi thấy sự vui vẻ thân mật của người cha ruột nó vừa mới gặp lần đầu làm nó xúc động không ngờ nên nó cũng đùa:

- Dạ “con” biết rồi “bố”. Bố cứ tự nhiên, con mới nói chuyện với dì ít phút thôi mà con nhận thấy dì rất là... nhạy và thông minh. Xem chừng ra bố phải “dở” đi một nghĩ rồi, chúc bố may mắn.

Khoa chưng hửng, chàng thật không ngờ sự gặp gỡ và biết nhau lần đầu tiên giữa “bố con” chàng lại tốt đẹp và thông cảm đến như vậy. Đúng là liên hệ “máu mủ” có khác, chàng có cảm tưởng như có một sợi dây vô hình nào đó đang kéo chàng với YY lại gần nhau hơn. Khoa thở ra sung sướng quay trở vào nhà, chàng yên tâm nghĩ như thế là xong một bề về YY, bây giờ chỉ còn lo về phía VyVy nữa là xong.

Bữa cơm tối đang ăn dang dở bị YY tới “phá đám”, VyVy không còn thấy ngon miệng nữa, hai thằng con trai của nàng đã ăn xong và rút lên lầu từ lúc nào, chỉ còn lại nàng và Khoa ngồi đối diện

nhau, mạnh ai nấy vừa ăn vừa đeo đuổi ý nghĩ riêng tư của mình. Nàng cảm thấy tâm tư rất nặng nề, nửa muốn hỏi Khoa về lá thư của Thục Khanh, nửa lại muốn Khoa tự ý đưa ra cho nàng đọc. Phần Khoa cũng bối rối và đắn đo trong lòng không biết có nên đưa lá di thư của Thục Khanh cho vợ xem không? hay chờ nàng hỏi đến hãy đưa? cứ thế, mỗi người mang một tâm trạng riêng mà không ai dám nói ra. Bữa cơm trở nên nặng nề, ngượng ngịu...

VyVy dọn dẹp nhà bếp xong xuôi, bước vô phòng ngủ, nàng thấy Khoa không xem tivi trước khi ngủ như thói quen mọi ngày mà đang nằm gối hai tay dưới đầu gối thẳng lên trần nhà là nàng biết “có chuyện” rồi. Tự dưng nàng cảm thấy hồi hộp khác thường, làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, nàng cũng tắt đèn đi ngủ ngay chứ không dám xem phim bộ trước khi ngủ như thói quen thường ngày nữa! nàng linh cảm có một cái gì đó sẽ làm xáo trộn nếp sống hạnh phúc của gia đình nàng. Nàng chỉ mới dám nghĩ đến hai chữ “xáo trộn” thôi chứ không dám nghĩ có thể sẽ làm cho nàng đau khổ không chừng?

Hai vợ chồng cứ nằm yên như thế, một lát sau VyVy vờ thờ đều như đã ngủ say coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng thật ra là nàng đang nghe ngóng và quan sát Khoa trong bóng tối. Có ai rảnh Khoa hơn nàng? Khoa rất là dễ ngủ, đặt mình xuống một tí là ngáy vang trời đất, thậm chí có hôm nàng còn phải tắt tivi cho Khoa, hôm nay nghe ngóng mãi chẳng thấy chàng “khò”, VyVy liếc nhìn trộm chồng trong bóng tối, tuy không để đèn ngủ, nhưng nhờ quen mắt và ánh trăng phảng phất ngoài cửa sổ, nàng vẫn thấy được là Khoa đang mở mắt thao láo ngó lên trần nhà như đang suy nghĩ cái gì đó! lung lăm! quay qua, quay lại một lát vẫn không thấy Khoa “nói gì” tới mình cả, VyVy mệt mỏi vớ lấy cái gối ôm xoay qua hướng khác để giấc ngủ...

Vừa mới thiu thiu, nàng tỉnh người vì bàn tay Khoa nhẹ nhẹ đặt lên vai nàng vuốt ve, mơn trớn, nàng “feel” được cái hành động của Khoa hôm nay thật là “khác thường”. Thấy nàng nằm yên không “hường ứng”, Khoa vui mặt vào tóc nàng lên tiếng: “ngủ chưa? ngủ chưa?”. Nàng cũng giữ tay Khoa lại, trả lời “khác thường”:

- Bữa nay em... “làm biếng” quá! ngủ đi anh!

Khoa không trả lời, chàng ôm ghì lấy vợ, vui mặt vào tóc nàng nằm yên, VyVy nghĩ trong bụng chắc chắn “có chuyện” rồi. Hôm nay là tối thứ sáu, VyVy trả lời trái với “thời khóa biểu” như vậy mà Khoa chịu “nằm yên” thì kể cũng lạ. VyVy thương Khoa ở chỗ đó, dù “có chuyện” hay không có chuyện, lúc nào Khoa cũng rất là “lịch sự” trong chuyện vợ chồng, chàng luôn luôn biết “chờ” chứ không ích kỷ “hường” một mình, nhưng hôm nay trong lòng VyVy không yên, nàng cứ lo sợ chuyện của YY trở thành sự thật giống như nàng nghĩ, mà Khoa là một người đàn ông đầy lòng trách nhiệm nên đầu óc nàng rối rắm như tơ vò không biết tính sao. Tại sao nàng không dám hỏi thẳng Khoa? tại sao Khoa không chịu nói gì hết sau khi YY ra về? nhất là không đá động gì đến bức thư của Thục Khanh, điều này làm cho VyVy càng nghi ngờ hơn nữa, hồi nào đến giờ Khoa đâu có giấu VyVy chuyện gì, sao bỗng dưng hôm nay chàng yên lặng khác thường? hàng trăm câu hỏi hiện ra trong óc nàng. Đêm cũng đã khuya lắm rồi, VyVy biết Khoa vẫn còn thức, nhưng nàng không muốn làm “lớn” chuyện bởi sáng ngày mai Khoa còn phải đi làm. Tuy là thứ bảy, chúa nhật nhưng vì “title engineer” lại làm “sếp” nên cho dù là “weekend” mà việc chưa xong thì cũng vẫn phải làm như thường. Nàng quay qua ôm trả lại chồng, vuốt ve sống lưng “dỗ” cho chàng ngủ:

- Ngủ đi anh, mai sáng còn phải đi làm. Và rồi Khoa chưa kịp “khò, khò” thì VyVy đã “thăng” trước hồi nào không hay...

Buổi sáng, Khoa vừa ra khỏi nhà là VyVy cũng ngồi bật dậy lục tung mấy cái ngăn kéo bàn “bureau” của Khoa lên hết để tìm lá di thư của Thục Khanh đêm qua, nàng nóng ruột muốn biết rõ câu chuyện trước khi Khoa “vào đề” mà tìm hoài không thấy đâu hết. Chẳng lẽ Khoa mang theo trong người? rõ ràng tối hôm qua nàng thấy Khoa cầm thư đi lên lầu, khi trở xuống không thấy chàng “đá động” gì đến bức thư cả, như vậy chắc chắn là phải có “problem” rồi. Nghĩ thế, nàng đâm lo sợ và cáu kỉnh vì không tìm được lá thư, nàng hậm hực ngồi khóc một mình, hai tay nắm lại đấm thùm thụp xuống giường. Tại sao vậy? tại sao vậy? em là vợ anh mà? hồi nào tới giờ có chuyện gì anh cũng kể em nghe, mà sao bây giờ chỉ một lá thư của Thục Khanh thôi! anh lại trở nên

im lặng khác thường như vậy? chẳng lẽ “bà” đã chết rồi mà vẫn còn quan trọng và ảnh hưởng đối với anh dữ vậy sao? như vậy bao nhiêu năm tình nghĩa vợ chồng của em vẫn không bằng một “bà nội” Thục Khanh hay sao?

Khóc lóc, vật vã một hồi thấm mệt, nàng nằm vật ra giường suy nghĩ, nàng không hề chối cãi là nàng “ghen”. Vâng đúng vậy! hồi còn trẻ sao nàng không biết ghen để bây giờ già đầu rồi lại đâm “vớ vẩn”. Biết vậy hồi đó không nên để cho Khoa tự do quá với Thục Khanh, ai ngờ cái “dư âm” nó còn kéo dài đến “đời sau”. Chẳng hiểu cái con bé YY có “liên quan” gì đến Khoa không? tại sao lại phải giao tận tay Khoa cái lá thư của mẹ nó? nàng không “khó chịu” với YY nhưng nàng tức vì nghĩ Khoa xem nàng giống như là “người ngoài” vậy! phải chi chàng đưa ngay lá thư cho nàng xem để cùng nhau bàn bạc, giải quyết... nhưng nàng chợt khựng lại khi nghĩ... chết cha! nếu lá thư đó nói YY là con của Đình Khoa liệu chàng có dám đưa thư cho mình xem không? chàng đã từng biết mình không muốn chàng có con rơi ở ngoài mà? nàng ngồi bật dậy với một ý nghĩ: tội quái gì mà suy nghĩ cho thêm tức, “bà nội” Sâm phải biết rõ chuyện này. “đầu dây mối nhợ” là do “bà” hết, “bà” lo chôn cất Thục Khanh và dẫn con bé YY về đây mà! thế là nàng quay số điện thoại nhà Sâm ngay, giọng sục sục:

- A lô! Chị Sâm hả? em, VyVy đây.

- A! VyVy! em sao vậy? bị cảm hả? sao giọng nghe “nghe mũi” vậy?

VyVy “hịt hít” nấc lên vài tiếng không trả lời, chị Sâm ngập ngừng đoán:

- Em... khóc hả? có chuyện gì vậy?

VyVy lau nước mắt:

- Chị Sâm! em có hai câu hỏi muốn hỏi chị, chị có sẵn lòng trả lời em không?

- Về chuyện gì mới được?

- Về chuyện Thục Khanh và YY.

- Em cứ hỏi, chị biết tới đâu trả lời tới đó.

- Em muốn biết YY... có phải là con của Đình Khoa không? chị trả lời thành thật cho em biết câu hỏi này trước rồi em sẽ hỏi câu hỏi thứ hai.

Chị Sâm kêu lên:

- Ủa! em chưa đọc lá thư của Thục Khanh hả?

- Như vậy là đúng rồi, phải không?

Chị Sâm không xác nhận mà lật đật:

- VyVy! em bình tĩnh một chút...

VyVy ngắt lời chị Sâm:

- Chị Sâm! em bây giờ rất là bình tĩnh, chị biết từ tối hôm qua đến giờ, kể từ sau khi YY ra về, Đình Khoa rất là trầm ngâm, không đưa lá thư của Thục Khanh cho em đọc cũng không giải thích gì cả. Em suy nghĩ cả đêm, em nghi ngờ thân thể con bé YY, em nghĩ chắc ảnh khó mở miệng, cho nên em tính tìm lá thư đọc trước để hiểu rõ câu chuyện mà tìm hoài không được, em nghĩ là ảnh đem theo đi làm luôn rồi, em không muốn vì bất cứ chuyện lớn, chuyện nhỏ gì của những ngày “bay bướm” xa xưa của chồng em mà làm ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình, nên em phôn hỏi chị cho rõ chuyện để cùng Khoa giải quyết chứ nếu chờ ảnh mở miệng em e là ảnh ngại không biết đến bao lâu mới chịu nói đây?

Chị Sâm thở phào nhẹ nhõm, chị cứ sợ VyVy ghen rồi làm bậy, chị gật gù:

- Em nói đúng! chuyện gì thì cũng đã xảy ra rồi, nên giải quyết chuyện trước mắt hơn là quay ngược trở lại, câu hỏi thứ hai là gì?

- Đình Khoa có liên quan gì đến việc Thục Khanh có con không?

Chị Sâm thắc mắc:

- “Hắn” là cha của YY thì làm sao không “liên quan” được? em hỏi gì lạ vậy?

VyVy cười:

- Xin lỗi chị em nói không được rõ ràng. Ý em muốn hỏi Đình Khoa có đồng lõa với Thục Khanh trong việc dấu em để có con với nhau không?

Chị Sâm vội vàng:

- Ấy không! không! chuyện này chị “bảo đảm” Đình Khoa “vô tội”.

- Làm sao chị biết?

Chị Sâm giải thích:

- Tại em chưa đọc lá thư của Thục Khanh, thôi để chị nói em nghe luôn cho rõ ràng. Sau khi em sanh cháu Đăng Khoa xong (là con trai đầu lòng của vợ chồng VyVy) Thục Khanh thêm có một đứa con với Đình Khoa lắm! nhưng nó biết em không bao giờ chịu để cho Khoa sanh con với người đàn bà khác bên ngoài cho nên nó dấu Khoa “không kế hoạch hóa gia đình” để có bầu rồi ôm bụng sang Mỹ đẻ. Điều này chị biết ngay từ lúc Thục Khanh mới cần bầu, chính chị đưa nó đi khám thai mà. Thục Khanh không dấu chị chuyện gì hết nhưng yêu cầu chị giữ kín không cho nói với vợ chồng em. Vì vậy nó mới dứt khoát, nhất định không chịu gặp vợ chồng em hỏi còn ở VN, em nhớ không? Nhưng không ngờ nó vẫn sống, trước khi chết, nó đã nói rõ thân thế của YY cho YY biết, và vì thương con còn quá nhỏ không biết nương tựa vào ai nên viết thư trao lại...

Đến đây chị hơi “ngại” miệng một chút. Đầu giây bên kia VyVy dục:

- Chị cứ nói tiếp, đừng ngại, em đang nghe. Dù gì cũng phải giải quyết chứ đâu có thể dấu hoài được.

Chị Sâm “tới” luôn:

- Nó trao con gái “trả lại” cho chồng em và xin lỗi em chuyện ngày xưa nó đã làm, xin em tha thứ và chấp nhận “đưa con rơi” tội nghiệp của nó thì nó muôn vạn đội ơn em, nó còn dặn trong thư nếu Khoa không tin thì cứ đi thử DNA nó không giận đâu. Chị chỉ nói lại lời bức thư của Thục Khanh thôi, em đọc thư sẽ rõ hơn, tội nghiệp lắm! Thục Khanh nuôi con một mình 17 năm qua cực khổ lắm! nó biết là lỗi tại nó muốn như vậy nên không cho chị hở môi cho ai biết. Bây giờ Thục Khanh qua đời rồi, thôi thì tùy em, cái gì “hỷ xả” được thì “hỷ xả”, đứa nhỏ vô tội em à.

Chị Sâm nói đúng, YY vô tội. VyVy đã chịu tìm hiểu câu chuyện thì nàng cũng rất sáng suốt để nhận định câu chuyện, “công tư phân minh” ai làm nấy chịu chứ nàng đâu có “giận vợ” bao giờ. Thục Khanh thật là “quá đáng” dám “qua mặt” nàng, lén đẻ con với chồng nàng không nói một tiếng nào, nhưng thôi người đã chết thì chuyện gì cũng hết. May mà Đình Khoa vô tình chứ nếu “có tình” là... chết với “bà”, thảo nào chàng khó mở miệng vì đã vi phạm lời giao ước “không được có con rơi ở ngoài” mặc dù không phải lỗi ở chàng. Ô hay! nhưng mà mình cũng có “thông” một câu: “nếu rủi...”, thì đây là “rủi” thiệt, thôi thì đứng lên thu dọn “tàn cuộc” vì sự bay bướm của chồng cho xong. Dù gì nàng cũng không có con gái, con của Thục Khanh thì cũng như con nàng, nó cũng mang dòng máu của Khoa như hai đứa con của nàng vậy. Nàng hy vọng với tình thương và đôi tay rộng mở của nàng sẽ bù đắp nỗi buồn mất mẹ và đem lại phần nào an ủi, vui vẻ cho YY trong những chuỗi ngày sắp tới sau này.

VyVy gọi hai đứa con trai (vì bây giờ chúng vừa bắt đầu nghỉ hè) phụ nàng dọn dẹp lại cái phòng “computer” cho ngăn nắp, gọn gàng, thay màn cửa sổ màu hoa cà (vì ngày xưa Thục Khanh thích màu cà) kê thêm cái giường nhỏ, trải “ra” giường, mền, gối mới thơm phức cũng cùng màu hoa cà để chuẩn bị đón “con gái” về. Nàng giải thích với hai đứa con trai:

- Ngày xưa, bố “thương” hai người đàn bà một lượt, nhưng mẹ là vợ chính thức nên người đàn bà

kia không thể trở thành “vợ” bố, “bã” có một đứa con gái với bố, thất lạc nhau 17 năm bây giờ mới gặp lại được, “người đàn bà” kia đã chết, “chị” không có chỗ ở, bố mẹ chuẩn bị phòng này để đón chị về ở chung. “Chị” lớn hơn Đoàn Khoa (con trai như nhí của VyVy) 3 tuổi nên làm chị, nhưng nhỏ hơn Đăng Khoa (đứa con trai đầu lòng) 2 tuổi nên làm em con.

Hai đứa con trai của nàng chấp nhận dễ dàng và vui vẻ, nàng cũng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm không còn “ghen tuông” nữa khi nghĩ Khoa “vô tội”, Thục Khanh giờ đã chết, con bé YY thiệt thòi nhất, vì thiếu tình cha từ tám bé, bây giờ lại thêm mồ côi mẹ, trong khi hai đứa con nàng được đầy đủ tình thương cha mẹ trong một gia đình vẹn toàn, hạnh phúc. Sao nàng lại không thể mở lòng ra với một đứa bé mồ côi nhất là đứa bé đó lại là con của chồng nàng?

Chiều hôm đó Khoa đi làm về, nàng đón chồng vui vẻ ra mặt, nhưng dấu không cho chàng biết nàng đã “rõ” câu chuyện và sắp đặt “kế hoạch” đâu đó xong xuôi hết rồi. Buổi tối, cơm nước xong, Khoa đi vào phòng “computer”, VyVy theo sau lưng, Khoa ngạc nhiên khi thấy căn phòng được kê dọn lại thành một cái phòng ngủ đẹp như phòng “con gái”, chiếc bàn “computer” của chàng “biến mất”. Thay vào đó là một chiếc bàn học có lọ hoa tươi và bình cắm bút thể thoi, Khoa kêu toáng lên:

- Ủa! “computer” của anh đâu mất rồi VyVy?

VyVy đứng sau lưng vòng tay ôm ngang bụng Khoa nói:

- Ngày mai mình đi đón... “con gái” về đi anh.

Khoa quay ngoắt lại:

- Em nói cái gì?

VyVy nhắc lại:

- Ngày mai mình sang nhà chị Sâm đón “con gái” về.

Khoa lòng bùng tưởng mình nghe lầm, chàng trợn mắt:

- Em đã biết?

VyVy cười vui vẻ:

- Anh không thấy em dọn dẹp căn phòng này cho YY sao?

Khoa sung sướng quá, chàng nhắc bổng VyVy lên xoay mòng mòng:

- Vợ tôi tốt quá! vợ tôi tuyệt vời quá!

VyVy la lên:

- Bỏ em xuống, em chóng mặt quá nè!

Khoa đặt VyVy xuống cười tươi rói:

- Làm anh hồi hộp suốt từ đêm hôm qua đến bây giờ, anh cứ suy nghĩ không biết phải giải thích với em như thế nào đây để đón YY vào nhà.

VyVy chìa tay:

- Lá thư của Thục Khanh đâu?

Khoa cười ngượng nghịu:

- Em còn cần đọc bức thư đó nữa sao?

- Em đã hiểu rõ câu chuyện qua chị Sâm rồi, nhưng em muốn biết chi tiết hơn ở “nhân vật chánh”, bộ “có gì” hay sao mà dấu không cho em đọc?

Khoa cười cười, gãi đầu thành thật “khai báo”:

- “Có gì” là cái chắc, nhưng chuyện của YY anh xin thề là anh hoàn toàn không biết một tí gì hết

cho đến khi đọc được lá thư của Thục Khanh ngày hôm qua. Rồi Khoa “móc” trong túi quần ra, đưa lá thư cho VyVy đùa: tối hôm nay nữa là đúng 24 tiếng đồng hồ, anh chưa đưa cho em đọc là tại anh thương em, sợ làm em tổn thương. Cam đoan khai đúng sự thật một chữ phần chữ, nếu có nửa lời gian dối, xin chịu hình phạt... “quỳ”.

VyVy một tay đón lấy lá thư, một tay “xia” vào trán Khoa:

- Cái mặt anh “nham nhở” quá đi thôi! rồi nàng gật gù: coi như anh thành thật, tha cho anh lần này và cũng là lần cuối. Nàng điểm vào mặt Khoa: em không muốn, lâu lâu lại có một đứa con “ngang hông” xuất hiện như vậy nữa là cho anh ra khỏi nhà luôn chứ đừng hòng... Vy Vy chu mỏ, liếc xéo Khoa lườm lườm...

Đình Khoa vội vàng ôm lấy vợ tía lia tía lịa:

- Làm gì có, anh “cặp bờ” với ai ngày xưa em “kiểm soát” biết hết mà, anh có dám dẫu em “lén lút” với ai đâu, đừng lo! đừng lo! anh bảo đảm với em, hết rồi, sẽ không có ai nữa, Khoa đưa một ngón tay lên: một mình em thôi! một mình em thôi...

Rồi Khoa nhắm mắt lại, môi chàng tham lam tìm lấy môi VyVy và “tiện tay” khóa cánh cửa phòng “computer” lại... VyVy cũng không phản đối bởi hôm nay là thứ bảy “weekend” mà. Nàng thì thâm vào lỗ tai Khoa:

- Ngày mai Chúa Nhật, mình đi đón YY về để chúng ta “đoàn tụ” cả nhà. Nhất anh rồi nhá! Đình Khoa, “Happy Father’s day”...

TÔN NỮ MẶC GIAO.

(Ngày “Father’s day” June 19/2005)